

Je rok 10203, prešlo viac než sedemtisíc rokov odkedy ľudstvo začalo kolonizovať vesmír. Zjednotené, po mnohých konfliktoch a vojnách, pod dvanásťcípou hviezdou Štvrtého galaktického impéria, ľudstvo dosiahlo nepredstaviteľné pokroky vo vede a technológii. Napriek tomuto malo Štvrté impérium neistú históriu a jeho dejiny sú presiaknuté občianskymi vojnami, posledná z týchto bola pred pätnástimi rokmi a situácia je naďalej neistá. Dnes v Impériu rozkvitá obchod, filozofia a umelá inteligencia, no v odľahlých častiach vesmíru ľudia stále žijú v relatívnej jednoduchosti. Prístav tieňov, prestupná stanica pre pašerákov, ktorí obchádzajú zdanené obchodné cesty zmapovaného vesmíru. Tento čierny prístav nepozná zákon ani spravodlivosť.

Uprostred nemenného ticha a tmy odľahlého vesmíru, na planétke príliš malej na to, aby bola zakreslená na Imperiálnych mapách, plával vesmírom Prístav tieňov. Slabé svetlo červenej hviezdy dopadalo na zaprášené ulice a zvuk priletov a odletov vesmírnych lodí, ktoré predstavovali základ miestnej ekonomiky, sa nepretržite ozýval plechovými ulicami. V jednej z bočných uličiek, nie ďaleko od prístavu, po ktorom bolo mestečko pomenované, stála nízka, nenápadná budova. Neónový nápis, neporiadne pripevnený nad jediným vchodom tohto podniku, ho identifikoval ako *Terminus, Bar 24/7*. Pred vchodom stál zásaditý vyhadzovač s protónovou tyčou na boku a nepokojným výrazom na tvári. Malý nápis napravo od dverí hlásal, *dvoj pohárové minimum a pod tým na sekeru nenalievame*.

Vo vnútri bolo skoro prázdno, trio pašerákov hralo karty v jednom z boxov pri stene, pochybný podomový obchodník popíjal v tichosti pri stolíku a postarší pašerák sa hrbil pri bare. Jeho meno bolo Jevan, no tu bol známy ako Skokan, dôsledok príhody, v ktorej skoro vletel do asteroidu. Skokan do seba hodil svoj piaty Kalranský polmesiac, lacný a silne alkoholický nápoj importovaný z kolónií, toho večera a mávol barmanovi pre ďalší. Z vrecka tmavomodrej leteckej kombinézy vytiahol striebornú štvorcovú mincu a položil ju na pult. Z mince sa naňho leskla dvanásť-cípvá hviezda Impéria.

„Ďalší, Skokan?“ zaškeril sa naňho barman, postarší plešatejúci muž s jazvou cez pravé oko. Skokan mu posunul mincu, barman prikývol a začal nalievať.

„To isté, čo on.“ Hlas prišiel od vysokého muža, ktorý sa objavil vo dverách baru. Muž mal na sebe tmavý plášť, pri boku mal robustnú zbraň. Pravá polovica jeho tváre bola zjazvená plameňmi. Hodil mierny úsmev barmanovi, ktorý bez slova vytiahol druhý pohárik a začal nalievať. Muž prikráča ku Skokanovi a barmanovi. Ukázal na barovú stoličku vedľa Skokana,

„Máte voľné?“ spýtal sa, v jeho hlase bola vyrovnanosť, ktorá sa nezhodovala s jeho oblečením.

„Kľudne.“ Prikývol Skokan. Vysoký muž k nemu natiahol ruku,

„Karrel.“

„Skokan.“

„Nezvyčajné meno.“

„Prezývka.“

„Nuž, Skokan, je vždy dobré stretnúť druhého pútnika.“

Skokan spozornel. V Prístave tieňov bol už pätnásty rok, čo bolo dlhšie, než prežila väčšina.

„No, nevyzeraj taký splašený, ja mám na prízvuky ucho.“ Pokračoval Karrel. „Teba by som typoval na Polariu, máš tú divnú intonáciu na áčkach.“

„Prvýkrát čo stretávam niekoho, kto si to všimol.“

„Je to vzácny talent, pravda. Odkiaľ na Polárii?“

„Olarus.“ Skokanovi sa začali do hlavy hrnúť spomienky, blýskavé strechy Olaru, nadzemka, park za mestom. Ako keby čítal jeho myseľ, Karrel prikývol znovu.

„Olarus. Pred vojnou to bolo krásne mesto.“ Skokan opäť spozornel.

„Bol si tam? Pred tým ako bolo zničené?“

„Tesne pred tým, škoda čo sa mu stalo. Ešte si pamätám Hadigove námestie, vážne škoda vojny.“ Obaja dopili a Karrel mávol na barmana,

„Ešte dve, na mňa.“ Skokan na Karrela uprel pohľad,
„Ste prekvapivo zdvorilý, na túto dieru.“
„Nie je to každý deň, čo človek stretne rodáka.“ Muž si odpil zo svojho novonaplneného pohára, „Ja som z Iaranisu, prakticky za rohom od Polarie.“
„Viem, kde to je.“ Skokan si tiež odpil, „Vojna vám tiež neprospeľa.“
„Mohlo to byť horšie,“ Karrel mykol plecami, „Naše hlavné mesto stále stojí.“
„Tak, na prežitie!“ smutne si štrngli a dopili, no Karrel ihneď objednal ďalšie.
„Kedy si tam bol naposledy?“ Spýtal sa Skokan.
„Dva roky dozadu. Ty?“
„Od vojny.“ Odvetil Skokan.
„Nebol, alebo nemohol?“ Skokan sa na Karrela vážne pozrel, no ten si udržal svoj žoviálny výraz, „No tak, rozoznám vojenskú postavu, keď ju vidím. Mám na to oko.“
„A ucho na prízvuky?“
„A prst na spúšť.“ Karrel sa rozosmial a udel Skokana po pleci.
„Bol som v bitke o Polariu. Na Hadigovom námestí, keď pristávali cisárova lode. Pamätám si keď...” Skokan ho prerušil.
„Keď preslávený admirál Falks prikázal orbitálne bombardovanie našich síl.“ Opäť prikývol. „Tiež som tam bol.“ Odpil si a zdvihol ruku na vojenský pozdrav, „Jevian Palak, veliteľ...” Tentokrát to bol Karrel, ktorý skočil do reči jemu.
„Polariánskej planetárnej gardy. Pamätám si ťa. V červenej uniforme na čele mužov na Hadigovom námestí. Zostal si tam až do konca. Ako si tú paseku prežil?“
„Moja stráž ma odviekla do prístavu a hodila na loď. Rok som utekal po Impériu, cisárova dlhá ruka ma vždy dobehla. Uvedomil som si, že v bezpečí budem iba tu, medzi ľuďmi, ktorých by Impérium zastrelilo päť krát než by s nimi prehodilo slovo.“
„Prekvapivé, že si sa vôbec dostal z Polarie, flotila bola ochotná prenasledovať najnižších dôstojníkov nieto veliteľa planetárnej gardy.“ Jevian sa skoro pousmial, keď si spomenul na ten deň, na svoj únik a na vlas, o ktorý unikol smrti.
„Pamätám si jedného lovca hláv, mal eskortu cisárovej stráže, šiel po mne od Hadigovho námestia. Skoro ma dostal pred prístavom, ale jeden z mojich strážcov ho hodil pod nadzemku. Turbína mu spálila celú pravú polovicu tela...” Jevian sa zastavil. Jeho oči sa vrátili na jazvu na Karrelovej tvári. Nenapravená koža, spálená a zjazvená. Jevianove oči sa rozšírili a mierna opitosť v ktorej bol ho prešla. Karrel sa pousmial a Jevianov tlak stúpil. Všetko to zapadlo na miesto a on si vybavil ten deň pred pätnástimi rokmi, v ktorý sa jeho život skončil, ešte jasnejšie. Spomenul si na tmavý plášť lovca hláv, ktorý ich prenasledoval od Hadigovho námestia až po nadzemku. Spomenul si na to, ako muž vstával, otrasený a spálený, spomedzi titánových koľajníc. Na to, že smrť tohoto muža, ktorá preňho bola samozrejmosťou, sa nikdy nestala.
Karrel dopil svoj Kalranský polmesiac a prehovoril, „Nebude to veľmi čestná smrť. Tu, uprostred ničoho, medzi zlodejmi a vrahmi. Musí byť sklamanie po živote medzi elitami, po živote cti a slávy. Ešte aj tento bar, *Terminus*, je to až absurdné.“ Karrel mávol na barmana, „Ešte jeden pre mňa.“ Barman vyzeral neisto.
„A pre Skokana?“ Karrel pokrútil hlavou.
„Veliteľ už si nedá.“ Barman pomaly ustúpil a odobral sa na druhý koniec baru, nevinne sa prihovárajúč skupinke pašerákov pri kartách. Karrel do seba hodil Kalranský polmesiac, vytiahol za hrst štvorcových mincí položil ich na pult. Bez ďalšieho slova sa kruto usmial a siahol po zbrani.